

Ο ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΣ ΤΗΣ ΑΜΟΡΓΟΥ

Το μαγαζάκι του ήταν αυτό που θα λέγαμε «ψαγμένο». Σ ένα στενάκι μέσα στο κέντρο του οικισμού, ήταν ένα σεμνό και απολύτως τίμιο βιβλιοπωλείο. Μια ευχάριστη έκπληξη.

Είχε πολλά καλά πράγματα, καλά βιβλία, όχι απαραίτητα μπέστ σέλλερς, αλλά βιβλία ποιοτικά. Είχε ποίηση, είχε ενδιαφέρουσα ελληνική και ξένη λογοτεχνία, είχε δοκίμια, είχε και καλή μουσική-νομίζω όλων των ειδών- ροκ και τζαζ, αλλά και κλασική και ακόμα και ορισμένα έθνικ αν δεν με απατά η μνήμη μου. Πράγματα που ψάχνει κανείς - όχι πράγματα της σειράς αλλά σημαντικά έργα - εκεί τα εύρισκε.

Ήταν από τις αγαπημένες μου μικρές συνήθειες, όποτε πήγαινα στο νησί αυτό, στην ΑΜΟΡΓΟ και συγκεκριμένα στα Κατάπολα, φιλοξενούμενη μιας παλιάς φίλης, να επισκέπτομαι το χαριτωμένο αυτό, καλόγουστο μαγαζί, για να χαζέψω και να αγοράσω κάποιο βιβλίο για τις διακοπές μου. Κάτι που δεν είχα το χρόνο να διαβάσω στη διάρκεια του χειμώνα.

Τελικά, πάντα σχεδόν, έφευγα με αρκετά σιντι και βιβλία ενώ είχα παραγγείλει και κάποια ακόμα, που θα τα έφερνε για μένα ο βιβλιοπώλης, όπως είχαμε συνεννοηθεί. Ότι του ζητούσα συνήθως το είχε, ακόμα και πιο δύσκολα βιβλία η μουσικές.

Αν τύχαινε και δεν το χε, τότε τα σημείωνε και μου τα 'φερνε. Είχαμε μια πολύ καλή επικοινωνία, χωρίς περιττά λόγια και φιοριτούρες.

Ο άνθρωπος αυτός αγαπούσε τη δουλειά του -αυτό ήταν σαφές- και τον ενδιέφερε να έχει καλής ποιότητας πράγματα. Δεν τον ενδιέφερε να βγάζει χρήματα απλώς. Ήταν μερακλής. Παράλληλα ήταν και γνώστης. Ήξερε από διαβάσματα και από καλή μουσική. Ήταν προσηνής και ευγενής αλλά συγχρόνως σοβαρός. Καθόλου «δήθεν». Πολύ αξιοπρεπής και αποτελεσματικός.

Γενικά η επαφή μαζί του ήταν πάντα -όσες φορές πήγα στο νησί- μια ευχάριστη εμπειρία.

Είχε διαλέξει να ζεί εκεί με την οικογένειά του, φεύγοντας απ την Αθήνα, από πεποίθηση. Αυτό για μένα ήταν και το πιο σημαντικό. Δεν ήταν ο άνθρωπος της αρπαχτής. Ήταν ένας άνθρωπος πολύ καθαρός. Είδος υπό εξαφάνιση φεύ!

Γιατί τα λέω όλα αυτά? Νομίζω ότι έχω καθήκον. «Για να μαθαίνουν οι νεότεροι και να μην ξεχνούν οι γηραιότεροι».

Έμαθα για το θάνατο του βιβλιοπώλη της Αμοργού, και στενοχωρήθηκα.

Πέθανε μετά από σύντομη αρρώστια μου είπαν.

Δεν ήταν μεγάλος, ούτε έδειχνε ποτέ άρρωστος απ ότι μπορούσα να θυμηθώ.

Όταν εγώ το πληροφορήθηκα, είχαν ήδη περάσει κάποια χρόνια.

Όμως το στενάχωρο συναίσθημα, ήταν σαν να συνέβη ο θάνατός του, τώρα. Τώρα μόλις.

Το ξάφνιασμα ήταν τρομερό.

Πως αυτός, ο νέος σχετικά άνθρωπος, που ζούσε στον καθαρό αέρα, σ ένα ήσυχο νησί, χωρίς στρες, χωρίς το στρες της μεγάλης πόλης πάντως, πέθανε έτσι...

Όπως και να 'χει το πράγμα, όλο αυτό ήταν πολύ λυπηρό.

Δεν ξέρω αν, όταν και αν ξαναεπισκεφθώ αυτό το νησί ποτέ, περάσω απ το βιβλιοπωλείο του.

Έμαθα ότι άλλαξε χέρια. Ασφαλώς όποιος το πήρε, θα καταβάλλει φιλότιμες προσπάθειες για να συνεχίσει πάνω στις δικές του «ράγες». Το πόσο αυτό είναι κατορθωτό, δεν το γνωρίζω. Εύχομαι να προσεγγίσει. Η αύρα αυτού του σοβαρού και τίμιου ανθρώπου, ίσως να περιβάλλει ακόμα το χώρο. Οι επιλογές του, αν προσεχτούν, ίσως να είναι μια παράμετρος της όποιας συνέχειας. Οι συζητήσεις με τους κοντινούς του ανθρώπους, ίσως να έχουν συμβάλλει κι αυτές.

Για μένα όμως, ο Βιβλιοπώλης της ΑΜΟΡΓΟΥ, και με κεφαλαίο Β παρακαλώ, θα μείνει για πάντα στη μνήμη μου, ως ένας άξιος διαχειριστής της πνευματικής περιουσίας που διακινούσε με σεβασμό, γνώση και ταπεινότητα, εκεί, στο μικρό του μαγαζί στην εσχατιά των Κυκλάδων.

31.8.2020

Λύδια Βασιλειάδη